

De Moedermonologen; show over moederleed

'Roze wolk?' Eerder een grijze'

In *De Moedermonologen* vertellen actrices en cabaretières Jennifer Evenhuis (m) en Renate Reijnders (l) en Tatum Dagelet (r) eerlijk over hoe ze het moederschap ervaren.

FOTO
ANNE
VAN ZANTWIJK

Natúrlijk zijn je kinderen het mooiste wat je ooit is overkomen, maar geef toe: moeder zijn is niet *altijd* leuk. Heel vaak niet zelfs, vinden actrices en cabaretières Jennifer Evenhuis (51) en Renate Reijnders (51). Ze bedachten *De Moedermonologen*, een theatershow over de donkere kant van het moederschap.

door **Marion van Es**

Ze houden heel veel van hun kinderen, willen Jennifer (dochters van 11 en 13) en Renate (zoons van 13 en 16) nog maar even benadrukken. En toch voelen ze zich er ook 'een beetje ingeluisd door hun hormonen'. „Nadat ik bevallen was, dacht ik: waarom voelde ik nou zo'n oerdrang, want ik vind het helemaal niet leuk”, zegt Jennifer. „Alsof mijn lichaam me voor de gek had gehouden!” Renate herkent dat. „Ik snap echt niet waar vrouwen het over hebben met die roze wolk. Bij mij was het eerder een grijze.”

Geen spijt

Het idee voor *De Moedermonologen*, waarbij naast Jennifer en Renate telkens wisselende actrices – zoals Nadja Hüpscher, Tatum Dagelet en Rian Gerritsen – op de planken staan, ontstond een paar jaar geleden, toen het boek *Spijt van het moederschap* van Orna Donath een kleine revolutie ontketende. „Het triggerde iets bij mij”, zegt Jennifer. „Ik heb zelf geen spijt, ik zou het weer doen als ik opnieuw mocht kiezen. En toch voelde ik me wel gesteund door de wetenschap dat er moeders waren die het nog veel zwaarder hadden dan ik. Dat er zelfs vrouwen waren die besloten apart te gaan wonen van hun kinderen. Stiekem was ik daar een beetje jaloers op.”

Claudia de Breij en Stella

Bergsma schoven aan om mee te schrijven aan de teksten. „Al snel kwamen er allemaal persoonlijke verhalen naar boven”, zegt Renate. „Over de tropen-jaren, gescheiden moeders, stiefmoeders, lesbische moeders, vrouwen bij wie het niet lukt, abortus... Moederleed op alle fronten, kortom. Eigenlijk was het niet onze bedoeling om mensen aan het lachen te maken, maar bij de eerste try-outs ging de zaal plat. Soms is het een ongemakkelijke lach. Zo van: 'hier mag ik eigenlijk niet om lachen, maar ik herken het stiekem wel'. Jennifer: „Wij bespreken de dingen die je nooit hebt durven zeggen. Zelf zei ik vroeger hooguit dat ik het 'heel mooi maar wel een beetje pittig' vond. Ik zei niet wat ik écht dacht, namelijk dat ik het gevoel had dat ik in een gevangenis zat.” Ook vriendinnen vertellen elkaar volgens Renate lang niet altijd een eerlijk verhaal. „Als iemand een baby krijgt, hoor je te zeggen: 'Wat fantastisch!'. Zo zijn we geprogrammeerd. Dat ándere gesprek ga je niet aan. Na afloop van één van de try-outs zag ik een zwangere vrouw en ik ging me meteen verdedigen: 'Het is wél heel leuk hoor!'. Maar zij

vond het juist fijn dat ze nu een keer de andere kant van het verhaal hoorde.” In de voorstelling zit een video waarbij Renate en Jennifer met een camera de straat op gaan om te vragen wat mensen precies verstaan onder 'een goede moeder'. Het antwoord dat steeds werd genoemd: 'iemand die altijd voor haar kinderen klaarstaat'. „ALTIJD”, zeggen de actrices lachend in koor. „Dat is wel onze boodschap, dat dat een beetje belachelijk is. Niemand is zo ideaal”, zegt Jennifer.

Onrealistisch

Renate: „Door dit soort onrealistische verwachtingen lopen de meeste moeders altijd met een schuldgevoel rond. Ik ben zelf een werkende, gescheiden moeder, dus mijn zoons zijn weleens alleen. Daar zijn ze oud genoeg voor, en tóch voel ik me dan schuldig. Door dat beeld dat we hebben dat je als vrouw altijd beschikbaar moet zijn, in tegenstelling tot de vader die wél zonder schuld-

zelf óók nog!”

Of hun eigen kinderen naar de voorstelling komen? Renate twijfelt. „Misschien aan het eind, maar ik ben ergens toch een beetje bang dat ze het op zichzelf betrekken.” Jennifers dochters komen wel. „Ik heb ze eerlijk verteld dat ik hún heel leuk vind, maar moeder zijn soms niet. Ik vind het belangrijk dat ik dat gewoon kan zeggen. Ze zien mij ook soms streng, boos, moe of verdrietig zijn en mogen best weten waarom dat is.”

Bij Renate vloeien de vermoeidheidstranen steeds minder, zegt ze. „Scheiden is natuurlijk niet leuk, maar het voordeel is wel dat ik ze maar de helft van de tijd heb. In de week dat ze bij mij zijn, gaat het 'mama mama' de hele tijd door, maar na de wissel kan ik op de bank ploffen en instorten.” Bij Jennifer gaat het beter sinds de meiden allebei op school zitten en haar partner iets minder is gaan werken. „Soms kan ik zelfs tot half negen in bed blijven liggen, dat soort momentjes koes-ter ik.”

Toch willen ze echt geen zwart scenario schetsen van het moederschap. „Ik kan ook tien monologen spelen over hoe mooi het is, maar dat is minder interessant”, zegt Renate. „We krijgen veel reacties van vrouwen die zich door ons gerustgesteld of getroost voelen. Wat we eigenlijk willen overbrengen is: wat je ook voelt, het is oké. Als je weer eens oververmoeid in de speeltuin zit en denkt: 'Wat doe ik hier, ik word gek, is dit écht mijn leven?', weet dan: je bent niet alleen, zo voelen we ons allemaal wel eens.”

De voorstelling gaat vanavond in première in Schouwburg Amstelveen. Kijk voor de speellijst op moedermonologen.nl.

'We bespreken dingen die je nooit hebt durven zeggen'

gevoel naar kantoor gaat.”

De show heeft daardoor ook een activistisch tintje. „Er zijn heus moeders die écht alles opzijzetten voor hun kinderen, maar ons idee is dat ze zichzelf daarin te veel verliezen”, zegt Jennifer. „Als iemand zegt dat ze helemaal niks herkent en het liefst áltijd bij haar kinderen is, wantrouw ik dat toch een beetje. Zo van: kom op vrouw, je bent er